

РЕШЕНИЕ

№ 6516

гр. София, 19.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8040** по описа за **2020** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванайсета, чл.208-228 от АПК, вр.чл. 63, ал. 1, изр.2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. С. Д., чрез адв. К. срещу Решение от 02.06.2020г. по НАХД № 6555/2018 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 14-и състав. С обжалвано решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № 318508 от 26.09.2017г., издадено от зам. Кмета на Столична община, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и за нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“, „в“ Наредбата за реда и условията за пътуване с обществен градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/ на С. С. Д., [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 лева, като съдът е намалил размера на 50 лева.

В касационната жалба е посочено, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че районният съд не е обсъдил всички релевантни доказателства по делото, както и че не е обсъдил възможността за прилагане на чл. 28 от ЗАНН на маловажност на случая. Счита още, че по отношение на вмененото нарушение е изтекла абсолютната давност за административнонаказателно преследване. Моли се решението да бъде отменено и да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. К., който поддържа касационната жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът Столична община се представлява от юрк. Ц., която счита решението за правилно и законосъобразно и като такова моли да бъде оставено в сила.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна и недоказана.

Административен съд София-град, XVIII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

От фактическа страна е установено, че на 12.09.2017г. в 11:10 ч., служители на Център за градска мобилност – контрольори по редовността на пътниците в обществения транспорт на СО, извършили проверка на пътниците, ползващи обществен градски транспорт по линия А-88, превозно средство с инв. №3283 след спирка Х., посока „Ц. шосе“. При проверката касаторката Д. не представила превозен документ за пътуването. Предложена и била карта за еднократно пътуване, но Д. отказала. За това бил съставен АУАН №0318508/12.09.2017г., предявен и подписан от нарушителя без възражения. Въз основа на него било съставен процесното НП.

СРС е приел, че АУН и НП са издадени от компетентни органи в кръга на техните правомощия, съдържат необходимите реквизити за издаването им като не са допуснати съществени процесуални нарушения, а вмененото нарушение се явява доказано по несъмнен начин. Приел е обаче, че е налице хипотезата на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, тъй като до влизане в сила на наказателното постановление за вмененото административно нарушение е налице по-благоприятна санкционна разпоредба, поради което е намалил размерът на наложената санкция от 200лв. на 50лв.

Така постановеното решение е правилно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните изводи на въззивния съд.

Съгласно Разпоредбата на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ от Наредбата, както с новата редакция, така и с тази отм. с Наредба за реда и условията за пътуване с обществен градски транспорт на територията на Столична община, приета с Решение № 178 по Протокол № 51 от 5.04.2018 г. са очертани три отделни самостоятелни задължения на пътниците в обществения градски транспорт на територията на СО: 1. да притежават редовен превозен документ при превода и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото; 2. да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани електронни карти да показват документ за самоличност при поискване; 3. при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контрольор по редовността на пътниците, да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за установяване на административно нарушение.

НП е издадено при пълна идентичност с установеното е АУАН нарушение,

поради което е неоснователно оплакването на касатора за наличие на нарушено правото на защита на лицето, привлечено към административнонаказателна отговорност. При издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя, а вмененото нарушение е доказано по несъмнен начин.

Нарушението е подведено под определена норма в АУАН и под същата в НП. Разпоредбата на чл.18, т.1 НРУПОГТТСО (отм.) съдържа три предложения (б."а", б."б", б."в"), а именно: Съгласно буква "а" - пътниците следва да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото. Буква "б" предвижда, че пътниците следва да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани карти да показват документ за самоличност при поискване. Буква "в" предвижда, че при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител в тролейбуси и трамваи, пътниците следва да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение.

Посочената санкционна разпоредба - чл.35, ал.7, т.1 НРУПОГТТСО (отм.) предвижда, че в случаите, посочени в чл.35, ал.1 вр. чл.34, ал.3 и ал.5 от наредбата и в случаите на чл.35, ал.3 от наредбата санкцията е 200 лв. съгласно приложимата редакция. Посочените като нарушени разпоредби на чл.34, ал.3 и чл.35, ал.1 предвиждат като нарушение пътуването без редовен превозен документ. В случай че контролните органи по редовността на пътниците установят пътник, който пътува без редовен превозен документ, на пътника следва да се предложи да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците. Съгласно чл.34, ал.3 от наредбата картата се валидира от контролъра и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство. За съставомерността на деянието по чл.35, ал.1 е необходимо да е констатиран отказ на пътника да закупи от контролъра по редовността на пътниците карта за еднократно пътуване или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител. В АУАН нарушението е описано както като пътуване без редовен превозен документ, така и като отказ на пътника да закупи карта.

Ето защо следва да се приеме, че поведението на нарушителя правилно е квалифицирано като осъществило състава на чл.35, ал.1 и на това основание е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Аналогична разпоредба е налична в сега действащата НРУПОГТТСО - чл.47, ал.1 от същата предвижда, че при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя АУАН по реда на ЗАНН.

Санкционната разпоредба на чл.35, ал.7, т.1 НРУПОГТТСО (отм.), предвижда, че за нарушения по чл.35, ал.1, във връзка с чл.34, ал.3 и ал.5 от наредбата и за нарушенията по чл.35, ал.3 от наредбата, глобата по наказателното постановление се определя в размер на 200 лв.

Касационната инстанция изцяло споделя правните изводи на СРС досежно

приложението на чл. 3, ал.2 от ЗАНН, а именно, че до влизане в сила на процесното НП е за нарушителя е налице по-благоприятна санкционна норма и правилно е намален размерът на така наложеното наказание.

Настоящият случай не може да бъде приет за маловажен. К. съд намира, че нарушението, правно квалифицирано по чл.18, ал.1, чл.35 ал.1 и чл.34 ал.3 НРУПОГТТСО (отм.) не представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН във вр.с чл.93, т.9 НК. С нарушените разпоредби се регулират обществени отношения, свързани с контрола при осъществяване на вътрешните превози на пътници, нарушението не разкрива белези на по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи от съответния вид. Липсват каквито и да било доказателства, сочещи и обосноваващи наличие на смекчаващи вината обстоятелства. Касае се за деяние с ниска степен на обществена опасност, но с относително широко разпространение, застрашаващо икономическите интереси както на превозача, така и на онези пътници, които ползват обществения транспорт, изпълнявайки задълженията си по договора за превоз.

Неоснователно е оплакването на касатора за изтекла абсолютна погасителна давност за административно наказателно преследване по отношение на посочените в НП нарушения. В нормата на чл.81, ал.3 НК е предвидена абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по предходния член. Съгласно правилото на чл.80, ал.3 НК давността за наложената имуществена санкция е 3 години. Преследването на административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с $\frac{1}{2}$ надвишава предвиденият 3-годишен такъв. В случая административните нарушения са извършени на 12.09.2017г., следователно абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя, е четири години и половина, която в настоящия случай не е изтекла.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора съгласно чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника по касация се дължат сторените разноски, но такива не се присъждат поради липса на искане в тази насока.

По изложените съображения, Административен Съд С. – град, XVIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.06.2020г. по НАХД № 6555/2018 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 14-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

